

Novēlējums

Pirms vairākiem gadiem kāds nu jau mūžībā aizsaukts mūsu draudzes loceklis atnesa uz baznīcu senu Bībeli. Tas bija grezns 1825. gada izdevuma eksemplārs. Šī Bībele esot nejausi nonākusi viņa rokās no kādiem nepazīstamiem cilvēkiem un, nedaudz salabojis tās vākus, viņš gribēja to nodot glabāšanā draudzei. Tādējādi sākumā tas izskatījās pēc pavisam parasta notikuma, jo ļaudis uz baznīcu palaikam nes vecas Bībeles un citas reliģiska satura grāmatas.

Pēc kāda laika, pāršķirstot šo Bībeli, tās pēdējās lappusēs pamanīju kādu senu dāvinājuma ierakstu, kas bija rakstīts plašā, glītā rokrakstā un datēts ar 1840. gada 10. novembri. Ieinteresēts sāku to lasīt. No veltījuma rindām mani uzrunāja kāda neparasti varena ticības un pašlūgības liecība, pilna svētīga pamudinājuma, dziļas nopietnības un kvēlas mātes mīlestības.

Sirdsmīļie Bērni!

Es sveicinu jūs visus! Un sūtu šo svēto Dāvanu. Un, no sirds Dievu lūgdama, vēlēju, ka Dievs jūsu sirdīs Savu Svēto Garu sūtītu – jums un jūsu bērniņam –, kad jūs šos Svētos Rakstus, ar sirsniņu apdomu, valkātu.

Mīļā meitiņ, šodien tu kļūsti 19 gadus veca – pēc pusdienas pulksten 4, tad ej ap to stundiņu kādā klusā vietīņā un noņemties zemē Dieva svētā vaiga priekšā ceļos un pateicies Viņam no sirds ar asarām, ka Viņš līdz šim laikam kā Tēvs par tevi ir gādājis, tevi un tavu mīļo draugu un bērniņu veselū uzturējis. Un lūdz ar šiem vārdiem ik dienas, sacīdama: "Radi iekš manim, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno pastāvīgu garu iekš manim!" un vēl šo pantiņu: "Kungs! Lai Tava žēlastība ar šo rītu atjaunojas, lai iet mana uzticība uz to, kas Tev patīk, ka man no šīs dieniņas rodas jaunas svētības."

Un saki allaž, uz To Kungu pašaudamies: "Tavs Vārds ir manas kājas spīdekļi un gaišums uz maniem ceļiem. Stipriņi manus soļus iekš Taviem vārdiem, un lai nekāda netaisnība pār manīm nevalda. Esi uzticīgs līdz nāvei, tad es tevīm došu to dzīvības kroni."

Tā ir mana vislielākā sirds vēlēšanās, kad mēs viņā dienā saiesim priekš mūsu Kunga Jēzus Kristus, ka es varētu stāvēt un sacīt: "Še esmu es, Kungs, un tie bērni, ko Tu man esi devis!"

Tad pieminiet mūs, šo Svēto Grāmatu rokā ņemdami, ir tad, kad mēs kapā gulēsīm.

Mēs paliekam jūsu vecāki Krišjānis un Dārte Pūnevici[Puhnwitz] 10. novembrī 1840.

Nekas nav zināms par šo cilvēku likteņiem, viņu pēdas šai pasaulē sen jau

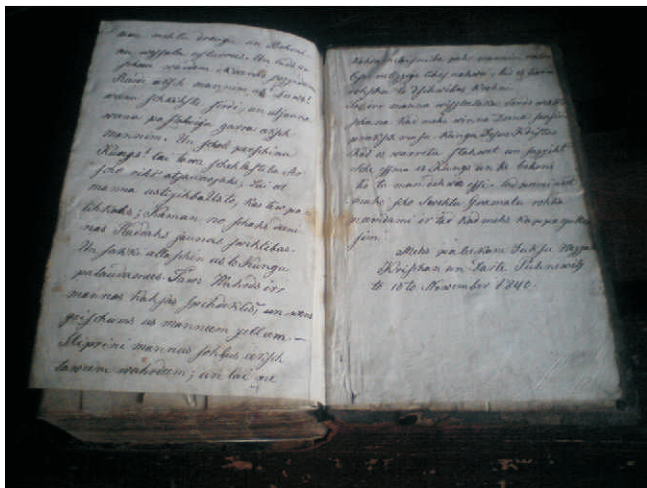
izdzisušas, bet viņu kvēlā ticības liecība vēl arvien ir dzīva. Tajā skaidri samana ikkatra kristīga cilvēka norūpe un smeldze par tiem, ko Dievs tam šajā pasaulē ir uzticējis – par saviem bērniem. Ne bērnu miesīga veselība, laicīga labklājība vai pasaulīga laime, bet bērnu nemirstīgās dvēseles liktenis visvairāk nodarbina kristīgos vecākus.

Mēs redzam, ka tālāka vecāki, tāpat kā mēs šodien, skaidri apzinājās, ka ticība ir Dieva Svētā Gara dāvana viņu bērniem, ka ticību nevar ieaudzināt līdzīgi pieklājīgai uzvedībai. Taču tikpat skaidri viņi arī apzinājās, ka viņu kā vecāku augstākais uzdevums ir ticības patiesību saviem bērniem apliecināt un nerimīgi atgādināt, lai Svētais Gars varētu caur šīs liecības vārdiem darboties viņu bērnos. Viņi skaidri apzinājās savu pašu nespēku un Dieva spēku, tāpēc, runādami uz bērniem par Dievu, viņi vēl jo vairāk runāja uz Dievu par saviem bērniem. Krišjānis un Dārte labi zināja, ka Dievs nedod ticību nevienam citādi, kā vienīgi caur Savu vārdu, tāpēc dāvina savai meitai, viņas vīram un viņu bērniņam – savam mazbērniņam – Svētos Rakstus, lūgdami Dievu, lai Viņš viņu sirdīs Savu Svēto Garu sūtītu, kad tie šos Svētos Rakstus, sirsniņi apdomādami, lietotu.

Krišjānis un Dārte ir pārliecināti, ka Dievs ar Savu vārdu spēj vadīt viņu mīļos pretī īstajam dzīves piepildījumam – mūžīgajai svētlaipei Dieva Dēla godības pilnajā valstībā. Viņi zina, ka arī tad, kad viņu pašu šai pasaulē vairs nebūs, Svētā Grāmata, ko viņi saviem mīļajiem dāvina, varēs tiem iedot visu, kas nepieciešams, lai to iemantotu.

Te mēs redzam īstu un pasaules neizkropļotu mīlestību, kas alkst un ilgojas būt kopā ar saviem mīļajiem ne vien šīs dzīves īsajās dienās, bet arī visā mūžībā, apzinoties, ka ikkatram tēvam un ikkatrai mātei, būs jādod atskaitē Visuvarenajam par to, kā tie savu augsto vecāku amatu pildījuši. Krišjāņa un Dārtes vislielākā ilgošanās ir, ka tanī dienā viņi varētu ar neizsakāmu prieku sacīt savam Radītājam: "Še esmu es, Kungs, un tie bērni, ko Tu man esi devis!" (sk. Jes. 8:18).

Savu novēlējumu Krišjānis un Dārte noslēdz ar kādu lūgumu: "Tad pieminiet mūs, šo Svēto Grāmatu rokā ņemdami, ir tad, kad mēs kapā gulēsīm." Vecāki aicina bērnus pieminēt viņu ticību un viņu labo liecību.

Nu jau sen viņi dus kapā, tāpat arī viņu mīļie, kam viņi šos Svētos Rakstus dāvinājuši, taču viņu pamudinājums un viņu liecība kādā īpašā un zīmīgā veidā skar arī mūs, kas šos vārdus lasām šodien. Neviens ticīgs cilvēks, šis rindas izlasījis, nevar sacīt: "Tas attiecas uz kādiem man nepazīstamiem, sen mirušiem ļaudīm, nevis uz mani!" – jo sirds jūt un zina, ka šīs rindas skar ar viņu pašu un aicina izlasīto pieņemt tā, it kā tas viņam pašam būtu rakstīts.

Lai šis senais ticības vārds ir novēlējums un īpašais pamudinājums šā gada Ģimenes dienā arī jums, mīļie biķerieši, – vīri un sievas, tēvi, mātes un bērni! 卍卍

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:
Biķeriemu 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv
(C) Biķeru evaņģēliski luteriskā draudze

Pārpublicējot atsaukšanās uz "Biķeru Draudzes Avīzi" obligāta.

Rakstiet un jautājiet!

Dievkalpojums
Debesbraukšanas dienā –
ceturtdien, 13. maijā,
plkst. 18:00

Kristības, iesvētības

2010. gada 28. februārī iesvētīts
Jevgēnijs Lipinskis

20. martā kristīts Alberts Bite

11. aprīlī kristīta

Alma Fenogenova un Martins Čakars,
kā arī iesvētīta

Lelde Petrovska un Daiga Januma

18. aprīlī kristīts Roberts Alksnis

25. aprīlī kristīts Hugo Broks

"Tā Kunga eņģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglāb."

Baudiet un redziet, cik Tas Kungs ir labs. Svētīgs tas cilvēks, kas pie Viņa tveras un uz Viņu palaujas!" Ps. 34:8–12

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 2 (37)

2010. gada maijs

Džoto di Bondone "Kristus debesbraukšana"

Kristus debesbraukšana

Aleksandrs Bite

Debesbraukšanas diena mums māca un atgādina četras mūsu ticībai svarīgas lietas: pirmkārt, Dieva Dēls ar Savu iemiesošanos, ciešanām, nāvi un augšāmcelšanos ir izdarījis visu, kas nepieciešams, lai grēcinieki saņemtu Dieva žēlastību un mūžīgās dzīvības un debesu svētlaimīgās godības apsolījumu; otrkārt, Viņš izsūta Savus mācekļus kā šīs žēlastības lieciniekus un apliecinātājus, lai Dieva žēlastības Evaņģēlijs kļūtu zināms visā pasaulē; treškārt, šī diena atklāj, ka Dieva Dēls vienlaikus ir gan debesu godībā, no kuras Viņš valda pār visu, gan Savu mācekļu vidū ik dienas līdz pasaules galam, kur vien tie sapulcējušies ap Viņu Evaņģēliju; tāpēc šim mācekļu sludinātajam Evaņģēlijam piemīt Kristus nāves, augšāmcelšanās un debesu godības spēks; ceturtkārt, Debesbraukšanas dienā mācekļi saņem arī apsolījumu, ka Jēzus atkal nāks uz šo pasauli ar lielu godību un spēku, – tāpēc tiem ir jāstrādā Kunga valstībai un jāgaida Viņa atkalatnākšana.

Svētie Raksti atklāj, ka pirms Debesbraukšanas notikuma 40 dienas pēc Jēzus augšāmcelšanās ir tāds kā pārejas laiks, kurā mācekļi dažādos veidos tiek sagatavoti īpašam uzdevumam – sludināt Kristus Evaņģēliju visā pasaulē – un mātās saprast, ka viņu Kungs pēc Savas augšāmcelšanās ir kļātošs pie viņiem arī tad, kad tie Viņu ar savām acīm neredz un citādi nesajūt.

Pie šīs mācekļu sagatavošanas viņu galvenajam uzdevumam pieder arī tas, ka šajās 40 dienās pēc augšāmcelšanās dzīvais Kungs ļauj mācekļiem izmēģināt atgriezties viņu iepriekšējā dzīvē un apjaust, ka atpakaļceļā uz to vairs nav un ka viņi vairs nav derīgi nevienam citam arodam, kā vienīgi Kunga uzticēto uzdevumu piepildīšanai. Tas aprakstīts Jāņa evaņģēlijā 21. nodaļā – stāstā par septiņiem mācekļiem, kuri bija devušies atpakaļ pie savām Tiberijas jūras krastā pamestajām laivām un zvejas rīkiem un mēģinājuši atsākt darboties ar zivju zveju un kurus Jēzus atgriez no viņu nesekmīgās nodarbes pie Debesu valstības darba. Tāpat Jēzus atrada arī pārējos izklīdušos mācekļus, tos pamācīja un sapulcināja vienuviet Jeruzālemē, lai Vasarsvētku dienā tie varētu saņemt Svētā Gara spēku tālākai kalpošanai.

Pie Jeruzālemes, Eļļas kalnā, viņi sastop Jēzu. Tā ir mācekļu pēdējā tikšanās ar Viņu tiešā veidā šīs pasaules gaitās, kad tie varēja skatīt Jēzu vaigā un dzirdēt Viņu sacīto. Debesbraukšanas dienas notikums novelk kādu robežu – Jēzus vairs nebūs kopā ar viņiem tādā

veidā kā iepriekš un nerunās ar viņiem kā iepriekš, jo Viņa veiktais pasaules pestīšanas darbs ir pabeigts un pilnīgs; mācekļi tam ir bijuši liecinieki. Saviem mācekļiem Viņš ir pasludinājis visu, ko Tēvs ir licis pasacīt, un tas viss tagad Svētā Gara spēkā ir ierakstīts viņu sirdīs un prātos. Pie tā vairs nekas nav pieliekams klāt vai piebilstams – tagad Viņa darbiem un vārdiem ir jānot pasludinātiem visā pasaulē. Tāpēc Jēzus saka Saviem mācekļiem: "Bet jūs dabūsīt spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsīt Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam." (Ap. d. 1:8)

To Kungs vēl īpaši apstiprina notikuma pašās beigās. "Kad tie, Viņam aizejot, cieši skatījās uz debesīm, lūk, pie tiem stāvēja divi vīri baltās drēbēs. Tie sacīja: "Galilieši, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzņēmts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesīs aizejam." (Ap. d. 1:10–11)

Mācekļiem vairs nav ar savām miesīgajām acīm jāmeklē Jēzus, viņiem turpmāk ir jādodas pie cilvēkiem un jāliecina par to, kas ir noticis viņu Kunga zemes kalpošanas laikā, ko tie dzirdējuši un redzējuši, sekodami savam Kungam. Tādējādi ar Kristus Evaņģēlija starpniecību jātiekt celtai Dieva valstībai, proti – Kristus vārdiem un darbiem ir jāsasniedz grēcinieku dvēseles un tās jādziedina.

Lai gan tā ir pēdējā fiziski redzamā, dzirdamā un taustāmā mācekļu tikšanās ar Jēzu šajā pasaulē, tomēr tā nav šķiršanās. Mācekļi līdz ar lielo uzdevumu – būt par Jēzus Kristus lieciniekiem un apliecinātājiem visā pasaulē – saņem arī apsolījumu, ka viņu Kungs paliek pie viņiem ik dienas līdz pasaules galam, ja vien viņi ticībā paliks pie sava Kunga un Viņa mācības, kā mēs to lasām Mateja evaņģēlijā: "Ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Teva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." (Mt. 28:19–20)

Debesbraukšana iezīmē jaunu un spēkpilnu Kunga klātbūtni pie mums. Tas, kuram dota visa vara debesīs un virs zemes (Mt. 28:18) un kurš valda pie Dieva labās rokas debesīs, ir pie mums ik dienas līdz pasaules galam! Tāpēc Viņa Evaņģēlijam un sakramentiem piemīt īpašs spēks, kas uzvar pasauli, grēku, velnu un nāvi. Tāpēc Viņa Evaņģēlijs spēj mums atvērt un dāvēt debesu svētlaimi.

Apustulis Pāvils atklāj arī kādu brīnišķīgu noslēpumu – ne vien Kristus ir pie mums šajā pasaulē ik dienas līdz pasaules galam, bet arī mēs noslēpumainā veidā esam ik dienas līdz pasaules galam pie Viņa debesīs – gan būdami šīs zemes dzīvē, gan pēc šīs dzīves, aizmīgdami cerībā uz augšāmcelšanos: "... jūsu dzīvība līdz ar Kristu apslēpta Dievā. Kad nu atspīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atspīdēsīt līdz ar Viņu." (Kol. 3:3–4) To apustulis saka saskaņā ar Jēzus vārdiem, ko Viņš daudzkārt atkārtoja mācekļiem pirms

Sprediķis

Savas aiziešanas: *Palieciet Manī, ja jūs paliksiet Manī... ja kas paliek Manī...* Ja vien paliekam Dieva Dēlā, palikdami Viņa vārdos un sakramentos, tad mūsu dzīvība ir līdz ar Viņu tiek pasargāta debesīs!

Enģeļi Debesbraukšanas dienas Evaņģēlija noslēgumā saka apmulsušajiem mācekļiem: *“Galilieši, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzņēmts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesīs aizejam.”* (Ap.d. 1:11) Tas nozīmē: "Ejiet un dariet to, ko Viņš jums līcis, un gaidiet Viņu atgriežamies!" Kristus dodas uz debesīm un atstāj Savus mācekļus uz zemes. Pirms tam Viņš ir apsolījis tiem, ka reiz arī viņi nāks Debesu mājokļos, lai mūžīgi būtu ar Viņu kopā Tēva godībā: *"Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt?"*

Zinas

Rīgas arhidiecēzes sapulcē

Aigars Lūsis

Jūsu draudzes priekšniekam šogad, 1.maijā, bija pienākums būt Rīgas arhidiecēzes sapulcē, kas norisinājās Ikšķiles baznīcā. Savu uzdevumu aprakstīt un ziņot par tur notikušo uzskatu par ļoti nepateicīgu un grūtu darbu. Apveltīts ar "bagātīgu" pieredzi (esmu piedalījies jau divās Rīgas iecirkņa sapulcēs), biju pārliecināts, ka šajā forumā beidzot tiks pieņemti nepieciešamie lēmumi un dots vērtējums kritiskajai namturības situācijai, kādā atrodas LELB, it īpaši – ņemot vērā neseno atbildīgo amatpersonu (Virsvaldes prezidija) atkāpšanos.

Diemžēl izrādījās, ka arī diecēžu sapulces pēc satura ir nosaucamas par informatīvām, nevis lemjošām vai vismaz vērtējošām. Turklāt lielākā daļa sapulcē izskanējušās informācijas bija vispārzināma, piemēram, mums ziņoja, ka mūsu diecēzē ir 7 iecirkņi, 118 draudzes Latvijā un pa vienai Īrijā un Krievijā, kalpo 63 mācītāji, 11 palīgmācītāji un 4 evaņģēlisti, Lutera akadēmijā strādā 24 pasniedzēji utt. Pat pēc pašreizējā Virsvaldes sekretāra vietas izpildītāja atzinuma, ka naudas LELB mācītāju un darbinieku algām pietiek tikai līdz šā gada jūlijam, nebija paredzēta nedz noslēgto darījumu izvērtēšana, nedz kopīgi izsvērtā rīcības plāna pieņemšana, lai glābtos no bankrota. Galu galā šī bija iespēja atbildību par turpmāko rīcību sadalīt ar mums – arhidiecēzes dalībniekiem. Nekā.

Pēdējais sapulces referents bija LELB Revīzijas komisijas pārstāvis un mūsu draudzes loceklis Andris Sekste. Viņa ziņojumu klātesošie dalībnieki apbalvoja ar aplausiem un pateicību, jo viņš vienīgais atklāja patieso stāvokli LELB saimnieciskajā dzīvē. Lūk, dažas atziņas no A. Sekstes ziņojuma:

- Vismaz sešus gadus LELB Virsvalde ir

Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nāksu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.” (Jņ. 14:2–3)

Enģeļi apsola, ka Pestītājs reiz atkal nāks. Tad Viņš ņems Savus mācekļus pie Sevis debesīs. Tāpēc Debesbraukšanas diena mūsos arī iekvēlina īpašu ilgošanos pēc debesīm. Tajā dienā, kad Pestītājs atkal nāks, mēs no zemes pīšļu cilvēkiem tiksim pārvērsti par godības pilnām debesu būtnēm, kā to raksta apustulis Pāvils: *"Mūsu piederība ir debesīs, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju, Kungu Jēzu Kristu, kas pārvērtīs mūsu zemības miesu līdzīgu Savai apskaidrotai miesai ar spēku, kurā Viņš arī spēj Sev pakļaut visas lietas.”* (Fil. 3:20–21)

Lai šīs svētīgās Debesbraukšanas dienas mācības stiprina arī mūs un iekvēlina mūsos patiesu ilgošanos pēc debesu svētlaimes kopā ar mūsu Kungu! Āmen.

dzīvojusi pāri saviem līdzekļiem, proti, ik gadu tērējusi vairāk nekā bijuši ieņēmumi. Atsevišķos gados budžeta deficīts pārsniedzis pat miljons (!) latu, kopā – vismaz pieci miljoni latu.

- Trīs miljonu latu aizņēmums no Misūri sinodes, divu miljonu latu konta atlikums un citi ieņēmumi, tostarp – no īpašumu pārdošanas, ir iztērēti budžeta deficīta segšanai – izmaksāti algās, nodokļos, remontos u.c.
  - Garīdznieku atalgojuma un sociālā nodrošinājuma sistēma (GASN) ir bankrotējusi. Virsvalde nespēj nodrošināt mācītāju algas pat tuvu solītajam līmenim.
  - LELB Revīzijas komisija vairākus gadus pēc kārtas ir brīdinājusi Virsvaldi, aicinot nepieļaut budžeta deficītu un tērēt tik, cik ir ieņēmumu.
  - Plāna, kā iziet no krīzes situācijas, nav. Vienīgais piedāvātais risinājums – steidzami pārdot vismaz kādu īpašumu (tas jāpagūst jau maijā).
  - Vairums personu, kurām būtu jāuzņemas atbildība par radušos situāciju, turpina darboties.
  - Ir nopietns risks zaudēt ieķīlāto nam-īpašumu Rīgā, Elizabetes ielā 4.
  - Lutera Akadēmijai draud slēgšana.
  - Izdevumu samazināšana kopš krīzes sākuma ir bijusi niecīga, reformu vispār nav bijis.
  - Steidzami jāsamazina izdevumi vismaz par Ls 20000.– mēnesī, neskaitot GASN.
  - GASN jāatzīst par neizdevušos projektu, mācītāju atalgojumu draudzēm jānodrošina tāpat kā pirms GASN, organizējot īpašu palīdzību 20 vismazāk apmaksāto mācītāju uzturēšanai.
- Noklausoties Revīzijas komisijas ziņojumu, ir skaidrs, ka LELB steidzami ir jāpieņem nopietni un atbildīgi lēmumi finanšu problēmu risināšanai. Diemžēl tika palaista garām iespēja to izdarīt mūsu diecēzes sapulcē. ☹️

Kļūdas labojums	
Iepriekšējā numurā – BDA Nr.1 (36) – finanšu pārskatā par ienākumiem novembrī ar zvaigznīti [*] atzīmētā pozīcija bija izlaista.	
ĪENĀKUMI 2009. gada novembrī	
Ziedojumi kolektes	1 567,23
draudzes nodeva	265,15
diakonijai	265,91
LBB	88,15
remontam	35,–
Par draudzes nama dzīvokļa īri no N. Klēfelda XII 2008 un XII 2009	20,54
*Aizsardzības īpašumu valsts aģentūra	2 487,44
KOPĀ	4 779,42

Draudzē

Padomes ziņas

Aigars Lūsis

Svarīgākajie lēmumi un notikumi saimnieciskajā dzīvē kopš iepriekšējās informācijas mūsu draudzes avīzē ir šie.

1. Pēc vairākkārtējiem lēmumiem, pateicoties I.Ozoliņam, J.Balodim, K.Lācim un citiem aktīviem draudzes locekļiem, mūsu īpašums Biķernieku ielā 121 ir sakopts tā, lai vismaz izvairītos no administratīvajiem sodiem.
2. Atbrīvots dzīvoklis Biķernieku ielā 148 (ķestermāja), kurā līdz šim mitinājās N.Klēfelds ar ģimeni. Tas, paldies Dievam, ir izdevies miermīlīgā ceļā, bez ilgās un skaļas tiesvedības.
3. Uzbūvēta jauna malkas nojume.
4. Apstiprināts remontdarbu plāns šim gadam (dievnama fasādes remonts, tualetes labiekārtošana u.c.).
5. Atrisināts strīdīgais jautājums ar Aizsardzības ministriju par nekustamā īpašuma Rīgā, Šarlotes ielā 10 nomu, un saņemta nomas maksa par visu iepriekšējo gadu. Paldies I. Auseklim!
6. Pabeigta draudzes mājas lapas veidošana (www.bikerudraudze.lv). Paldies S. Grundei!
7. Pabeigts ļoti liels remontdarbu apjoms dievnamā, par ko iepriekšējā mūsu draudzes avīzē jau bija sīki aprakstīts (sk. interviju ar J.Balodi).

Steidzami veicamie darbi

- Līdz galam jāatjauno signalizācija pēc iekšējā remonta;
- mūsu dievnams jāiereģistrē Zemes grāmatā kā draudzes īpašums;
- jāizlemj jautājums par iespējamo īpašuma Biķernieku ielā 121 nodošanu jaunā nomā;
- jāizstrādā mūsu priekšlikumi jaunajam LELB Satversmes projektam;☹️
- jāpabeidz ērģeļu skaņošana.

darbošanās parasti ieguvēja ir visa sabiedrība. Tā nu arī vecāki vairs nav tik kritiski un baznīca iemanto arvien jaunas dvēseles.

Guntars. Vai Amerikā kristieši ir savādāki nekā Taizemē?

Sima. Jā, pārsvarā viņi ir garāki. (Smejas.)

Taizemē gandrīz nepastāv tāda lieta kā daļījums konfesijās. Ir tikai Romas katoļi un protestanti. Kad atbraucu šeit, par daudzām lietām biju pārsteigta. Tikai pamazām sāku izprast Evaņģēlija vēsts dziļumu un to, cik svarīgi ir šo vēsti sargāt, lai tā tiktu sludināta pareizi. Baznīcu, kurā es nācu pie ticības, dibināja baptistu misionārs. Taizemē daudzas lietas, ko šeit uzskata par pašsaprotamām, nemaz nav zināmas. Piemēram, kad atbraucām šurp, man ilgu laiku bija pretestība pret absolūciju. Es domāju: kā gan cilvēks var piedot grēkus? Pamazām izpratu kalpošanas amatu, izpratu, kādu dāvanu Dievs mums caur šo amatu devis, – drošu pārliecību, varētu pat teikt – fizisku pieredzi caur roku uzlikšanu, ka mūsu grēki mums tiek piedoti. Tas ir brīnums.

Guntars. Ko tu novēlētu Latvijas kristiešiem un jo īpaši Latvijas luterāņiem?

Sima. Šeit, Sentluisā, mēs nokristījām mūsu abus dēlus luterāņu baznīcā. Šeit es pirmo reizi piedzīvoju absolūcijas svētību. Paldies par to Dievam! Jums tas viss ir – Kristība, Absolūcija, Kristus Mielasts... Tik daudz kristiešu par šim dāvanām pat īsti nenojauš! Esot šeit, esmu novērojusi, ka cilvēki – arī luterāņu baznīcās – arvien mazāk tic Dieva spēkam vārdā un sakramentos, bet domā, kā arvien vairāk izmantot dažādas pasaules gudrības Evaņģēlija labā. Protams, jādara viss, lai vēsts par Kristu tiktu nesta citiem, bet tajā pašā laikā nezaudējiet ticību Dieva vārdam un Viņa svētuma spēkam. Tikai Kristus var radīt mūs no jauna! Ticiet tam, dalieties šajā ticībā, dzīvojiet kā no jauna radīti un esiet pacietīgi – Dievam pieder viss pasaules laiks, Viņš sacīs Savu galavārdu, kad būs īstais brīdis.

P.S. Pirms diviem gadiem Simai tepat Amerikā izdevās satikt to pašu amerikāņu misionāru, kas bija dibinājis viņas draudzi. Viņam tajā laikā bija 97 gadi, viņa sieva bija jau mirusi. Savas dzīves pēdējās dienās Dievs vēlreiz veco vīru iepriecināja, parādot, cik bagātīgi augli ir bijuši viņa kalpošanai Taizemē.

Pēc mēneša Sima – nu jau kā teoloģijas doktore ar specializāciju Svēto Rakstu zinībās – kopā ar ģimeni dosies atpakaļ uz Taizemi, lai ar savām dāvanām kalpotu Kristus valstības celšanā.

Lai mūsu visu Dievs un Kungs svētī viņas darbu tikpat bagātīgi kā to cilvēku pūles, caur kuriem Sima pirms daudziem gadiem saņēma savu ticību! 🙏

Kristīga mājas dzīve

Lūgšanas svētdienai

Svētdienas rītā

1. Svētī mani šodien un vienmēr, Dievs Tēvs, kas mani radījis, Dievs Dēls, kas mani pestījis, Dievs Svētais Gars, kas mani svētī darījis. Tev, augstajai Svētai Trīsvienībai, lai ir slava un gods laicīgi un mūžīgi! Āmen.

Žēlīgais Dievs un Tēvs! Es Tev pateicos, ka Tu mani šo nakti tik žēlīgi un tēvišķi esi pasargājis un devis man piedzīvot šo dienu, ka atkal Tavas mūžīgās dāvanas varu saņemt. Ak, svētais Tēvs, šķīstī manu sirdi caur ticību un sasildi ar Savas mīlestības uguni, lai Tev par upuri nododu sevi visu ar dvēseli un miesu un Tu mani dari Savu svēto darbu, dod man atkal atzīt Tavu mīļo Dēlu, ka aizliedzu pasauli ar tās kārbām un šo dienu pavadu, Tev vien kalpodams, svētībā pieaugu, garā topu spēcīgs un palieku vienmēr Tavā žēlastībā. Āmen.

2. Visspēcīgais, sirdsžēlīgais Dievs un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs! Es Tev no sirds pateicos par visu žēlastību un mīlestību, ko Tu man tik laipni esi parādījis no pašas jaunības līdz šai rīta stundai, bet īpaši, ka Tu manus mīļos šai naktī tik tēvišķi esi pasargājis no nelaimes, no visām miesas un dvēseles kaitēm un devis mums sveikiem un veselīem šo svētdienu piedzīvot, kur varam no sava darba atdusēt, Tavu skaisto Dievkalpošanu apmeklēt un klausīties Tavu prieka pilno vārdu mūsu dvēselēm par atspīršanu. Es Tevi ļoti lūdzu – pasargi mani šodien un vienmēr no grēkiem, ka Tavu svēto dienu ar tiem nesagānu, bet turu svētu, kā Tu pats, visspēcīgais Dievs, to svētī Savos vārdos man esi pavēlējis. Palīdzī, mīļais Dievs, ka esmu čakls pie Tava svētā vārda mācības, to labprāt klausos un uzticīgi lieku pie sirds, pēc tās jo svēti dzīvoju un arvien vērā lieku, ko Tu man laba esi darījis, ak, Dievs, kādu mērķi Tu man esi līcis, kad Tu mani radīji, caur Savu mīļo Dēlu atpestīji un caur Savu Svēto Garu svētī darīji. Ļauj man Tevi par to no sirds slavēt un šo dienu pavadīt ar svētīgiem un Tev tīkamiem darbiem un domām, lai visa mana dzīvošana Tev ir pa prātam. Lūdzu, pieņem Savā Tēva pasargājumā un glābšanā šodien un vienmēr manu dvēseli un miesu un visus manus mīļos. Tavs Svētais Gars lai stiprina mani dievbijībā un žēlīgi pasargā mani un manus mīļos, ka briesmīgajam ienaidniekam nav varas pār mums Tava mīļā Dēla Jēzus Kristus dēļ. Āmen.

Svētdienas vakarā

1. Palīdzī man, Dievs Tēvs, Dievs Dēls, Dievs Svētais Gars, kad nu dodos pie miera, un svētī, sargā un glabā mani uz mūžīgo dzīvošanu! Āmen.

Augstais Dievs, kas visur esi klāt, Tavai sargāšanai es pavēlu šai svētā vakara stundā savu dvēseli un miesu. Piedod man visus manus grēkus – arī neapzinātos noziegumus – Jēzus Kristus, mana Pestītāja, dēļ. Pateicos Tev no visas sirds par Tavām debešķīgajām dāvanām, ko Tu šodien Savos vārdos no jauna man esi pasniedzis, lai manu dvēseli stiprinātu ticībā uz Tevi. Uzturi mani caur Savu Svēto Garu pie Tava vārda līdz manai pēdīgai stundai – lai Tev vien dzīvoju un Tevī vien nomirstu. Žēlīgais Tēvs, dod man šinī naktī Tevī mierīgi dusēt un rītā atkal sveikam un veselam Tev par godu uzcelties. Tavs es esmu un palieku šo nakti un vienmēr. Āmen.

2. Kungs, paliec pie mums, jo vakars jau metas un diena pagalam. Tu mūsu dvēseles esi mīlojis ar dzīvības maizi un esi mūs dzirdinājis no dzīviem ūdens avotiem. Ak, dod lai Tavs vārds visā mūsu mūžā paliek kā gaišums uz visiem mūsu ceļiem, ka mēs tajā staigājam un neizkristam no Tavas žēlastības. Dod, ka jaunajā nedēļā atjaunojamies visā savā dzīvošanā; dāvini mums jaunu mīlestību – ka no jauna kārojam pēc Tevis, Tev vien kalpojam un Tev vien paklausām. Un, kad nu mūsu locekļi ies dusēt, tad pietāties Tu pie mums, Israēla sargs, un ņem mūs Savā stiprajā patvarā. Tu esi mūsu gaišums un mūsu pestīšana, – no kā mums būties? Dod mums Tevī dusēt un dāvini mums reiz mūžīgu dusu, ko Tu esi sagatavojis Saviem ļaudīm. Uz šo svēto dusu Tu, Kungs, pats mūs sataisi, spēcīni, stiprini un dari pastāvīgus Tavas žēlastības dēļ! Āmen.

(Sagatavots pēc Dziesmu grāmatas evaņģēliuma ticīgām Lutera draudzēm Vidzemē (1891))

SIA “Biķeru namturis” finanšu pārskats par 2010. gada pirmo ceturksni	
Atlikums uz 01.01.2010	2 119,99
IZDEVUMI	
Banku pakalpojumi	27,80
Sociālais un algas nodoklis	535,81
Logu nomaiņas projekts	447,00
Grāmatvedības pakalpojumi	96,80
Sienu remonts	24,03
KOPĀ	1 131,44
Atlikums uz 31.03.2010	988,55

Kristieši pasaulē

(Turpinājums no 5. lpp.)

grib būt "isti" mūki, tie ēd tikai reizi dienā. Buda savā laikā esot mēģinājis iztikt pavisam bez ēdiena, bet tad nonācis pie secinājuma, ka neēšana nirvānas sasniegšanai neko daudz nepalīdzot. Lielu daļu dienas mūki velta meditācijām. Turklāt viņi arī mudina citus cilvēkus – nemūkus – pievērsties meditācijām. Tas man vienmēr ir licies tik liekulīgi! Viņi paši nestrādā, pārtiek no zēlastības dāvanām un tad vēl āģitē citus, tos, kas viņus uztur, veltīt vairāk laika meditācijām kā augstvērtīgākam laika pavadīšanas veidam. Lielā mērā tas man atgādina viduslaiku Eiropu ar tā laika klosteriem un mūku kārtām kā svētāko dzīvesveidu – tā pati novēršanās no Dieva dotajiem uzdevumiem, pievēršanās pašu izdomātai dievkalpošanai un vēl savas māžošānās pasludināšana par kaut ko īpaši svētu.

Guntars. Pašlaik dažādas Austrumu reliģiskās prakses kļūst arvien populārākas Rietumos, īpaši meditācijas. Kā tev šķiet, vai tās var būt noderīgas kristiešiem?

Sima. Arī budismā tieši pāris pēdējās desmitgadēs ir parādījušās kustības, kas meditāciju pasniedz jaunā gaismā. Daudzas no šīm kustībām ir ļoti veiksmīgas komerciālā ziņā, to piekritēju skaits strauji aug, un finanšu situācija kļūst arvien labāka un labāka. Jaunie piegājieni meditācijām māca, kā pareizi elpot, kā pareizi sēdēt, kā pareizi gulēt, kā celties, kā meditēt utt. Viss meditācijas ceļš ir sadalīts posmos jeb līmeņos; tā nu meditācijas praktizētāji piedalās it kā datorspēlē, kurā jāsasniedz arvien jauni un jauni līmeņi, līdz nonāc pašā augstākajā.

Kristīgā meditācija, proti – Dieva vārda apcerēšana, no šīm budisma meditācijām atšķiras pēc būtības. Kristieši meditējot pārdomā Evaņģēlija vēsti, Dieva darbus mūsu labā, bet budisti uzskata, ka ar meditāciju palīdzību viņi paši saviem spēkiem var kļūt par labiem cilvēkiem. Meditācija palīdzot atklāt savas vēlmes un tikt ar tām galā. Budisma izpratnē tieši mūsu vēlmes ir tās, kas rada mums ciešanas. Ja kaut ko iekārojam, tas mums izraisa tikai ciešanas. Ja tiekam no savām vēlmēm vaļā, tad varam dzīvot laimīgi. Tik vaļā no iekāres – tā patiešām ir laba lieta, ja vien ne šī maldīgā pārliecība, ka mēs paši ar kādu vingrinājumu palīdzību varam to izdarīt.

Guntars. Tu minēji, ka, dzīvojot budisma kultūrā, ir grūti nonākt pie Kristus. Kāpēc tā?

Sima. Teorētiski Taizemē ir reliģijas brīvība, bet faktiski tās nav gandrīz nemaz. Valsts pieliek lielas pūles, lai budismu identificētu ar nacionālo piederību: ja esi taizemietis, tad esi budists; ja neesi budists, tad neesi taizemietis [līdzīga taktika tiek izmantota Indijā attiecībā uz hinduismu – G.B.J.]. Katru rītu katrā valsts skolā tev baltā jāizsaka trīs ticības apliecinājumi jeb

lūgšanas: pirmā – pie valsts karoga, otrā – pie karaļa tēla, trešā – pie Budas tēla. Katru rītu. Visiem. Un reizi mēnesi visās skolās notiek lielā lūgšana stundas garumā. Turklāt, kā jau minēju, arī visi ticējumi, ka bērni var ar saviem labajiem darbiem kaut ko nopelnīt savu vecāku labākai nākamajai dzīvei, nesekmē ceļu pie Kristus.

Guntars. Kā tu šajā situācijā tomēr kļuvi par kristietī?

Sima. Kad es vēl biju pavisam maza, pirms gadiem četrdesmit, kāda amerikāņu misionāru ģimene devās uz Ķīnu. Ķīnā – par laimi man un daudziem citiem – viņus neielaida, tā nu viņi uz laiku apmetās Taizemē. Drīz vien viņi uzzināja, ka tur ir liela ķīniešu kopiena, un nolēma izmantot laiku, nesot vēsti par Kristu Taizemes ķīniešiem. Sākotnēji šis misionārs iepazīnās ar jauniešiem, mācīja viņiem spēlēt amerikāņu futbolu, radīja viņiem iespēju kopā saturīgi pavadīt laiku. Viņa sieva savukārt mācīja meitenēm pavārmākslu un rokdarbus. Ar laiku šī jauniešu grupa auga arvien lielāka un lielāka. Tad misionārs sāka jauniešiem stāstīt par Kristu. Viņi uzticējās šim mācītājam, viņi uzticējās viņa nestajai vēstij, un tieši viņi kļuva par jaunās kristīgās draudzes kodolu. Šodien lielākā daļa no šiem jauniešiem ir draudžu līderi un mācītāji, jaunu draudžu dibinātāji.

Mans vecākais brālis bija viens no šiem jauniešiem. Viņš bija pirmais kristietis mūsu ģimenē. Pēc kāda laika viņam sekoja citi brāļi un māsas. Viņi centās apmeklēt dievkalpojumus katru svētdienu, taču tas nebija tik vienkārši, jo tas bija jāslēpj no vecākiem. Māte un jo īpaši tēvs bija naidīgi noskaņoti pret jebko, kam bija kāda saistība ar Kristu. Bet laiks gāja un Dieva vārds darīja savu. Šobrīd manā ģimenē tikai divi brāļi un viena māsa vēl nav kļuvuši par kristiešiem. Gan mans tēvs, gan mana māte kļuva par kristiešiem. Tikai... tas mums prasīja 20 gadus. Bet Dievam jau pieder viss pasaules laiks.

Guntars. Tu tikko aizstāvēji savu doktora disertāciju. Kā tu nonāci līdz lēmumam par studijām?

Sima. Tas saistīts ar notikumiem manā ģimenē. Divus pēdējos savas dzīves mēnešus mans tēvs pavadīja slimnīcā. Es tajā laikā atstāju darbu, lai varētu būt kopā ar viņu. Trīs dienas pirms nāves viņš piekrita ataicināt mācītāju, nožēloja grēkus un apliecināja ticību Kristus zēlastībai. Gandrīz visa mūsu ģimene, izņemot divus brāļus un vienu māsu tajā naktī bija palātā kopā ar viņu. Vairākiem no viņiem, arī mammai, tas bija izšķirošs brīdis viņu ticības ceļā. Šie trīs, ka nebija klāt,

Seminārā Bangkokā

tā arī nespēja noticēt, ka tēvs kļuvis par kristietī. Mēs visi lūdzām, lai Dievs dziedina tēvu no slimības, bet Viņš izdarīja to, uz ko mēs pat necerējām, – Dievs izvēlējās dziedināt tēta dvēseli. Pēc tam notikumi bija visai vētraini. Mēs apglabājām tēvu tā, kā kristieši to dara, kristiešu kapsētā. Viens no maniem brāļiem, kurš tajā īpašajā naktī nebija klāt, sapulcināja tēva brāļus, un viņi kopā devās pie mediā [cilvēks, kurš apgalvo, ka spējis izsaukt mirušo garus un ļaut tiem runāt caur savu ķermeni ar tiem, kas viņu izsauca – G.B.J.]. Kad "mana tēva gars" parādījies, tas sācis žēloties, ka viņam esot auksti un neesot ko ēst. Tēva budistu radi uzrīkoja viņam bēres pēc budistu tradīcijas septiņu dienu garumā – laikam, lai siltuma un ēdiena pietiku ilgākam. Tā nu manam tēvam bija divas bēres.

Pavadīdama tik daudz laika kopā ar tēvu un beigās redzēdama, ka Dieva vārds savu ir izdarījis, es pie sevis nodomāju: "Kungs, ja tas ir Tavs prāts, lai es kalpotu ar Vārdu, tad es esmu gatava to darīt!" Pēc brīža iestājos seminārā, vēl pēc dažiem gadiem ar vīru un vecāko dēlu atbraucām uz Sentluisu, lai turpinātu studijas šeit.

Guntars. Lielas ģimenes, lielas ticības cīņas...

Sima. Ar to jau vēl nebeidzās! Mūsu radi mūs apsūdzēja nepatecībā. Īpaši grūti klājās mātei – viņa jau bija stājusies uz ticības ceļa, taču radu iespaidā vēl tā kā vilcinājās. Tajā laikā viņas māja vēl arvien bija tēva iekārtota atsevišķa dievkalpošanas istaba, pilna ar Budas statujām un mūsu senču tēliem. Ko ar to iesākt? Nevar atstāt un tik viegli nevar arī izmest. Kāds misionārs reiz publiski sadedzināja vienu no šiem "svētajiem" priekšmetiem un tad 24 stundu laikā tika izraidīts no valsts. Tā nu mēs šo mūsu "svēto istabu" demolējām pa druskai, naktīs vezdami un izmezdami šos elkus dažādās vietās. Tas bija pat mazliet baisi.

Nu jau gan attieksme pret kristiešiem arī valstī kopumā ir daudz atvērtāka. Cilvēki jau ilgāku laiku ir vērojuši, ko tad tie kristieši dara, un ir sapratuši, ka no viņu

Baznīcas vēsture

Atmiņas par garīgo tēvu

28. maijs ir mūsu draudzes atjaunošanas laika mācītāja Roberta Feldmaņa (1910–2002) nāves diena. Parasti šajā datumā mēs pulcējamies piemiņas pasākumā Katlakalna baznīcā, kuras dārzā viņš ir apglabāts. Šogad nolemts mācītāju Robertu Feldmani pieminēt citādi, jo 4. augustā profesoram, baznīcas vēsturniekam aprit 100 gadu.

29. maijā Rīgas Domā plkst. 13.00 notiks piemiņas sarīkojums Atceries savus skolotājus!, kas tiks veltīts četriem izciliem baznīcas mācītājiem simtgadniekiem – Robertam Akmentiņam, Robertam Emīlam Feldmanim, Kārlim Robertam Kalderovskim un Paulam Žibeikam. Pēc svētbrīža baznīcā notiks R.Feldmaņa grāmatas "Latvijas Baznīcas vēsture" atvēršana Rīgas vēstures un kuģniecības muzeja Kolonnu zālē. Piedalīsies teoloģijas zinātņu doktors Jouko Talonens, vēstures zinātņu doktors Gvido Straube, skanēs laikabiedru atmiņas, notiks diskusijas. Visi laipni aicināti!

Aicinot atcerēties mūsu mīļo skolotāju un to, ko paši caur viņu esam guvuši, publicējam Katlakalna draudzes mācītāja Māra Ziemeļa atmiņas.

Ievadam

Profesors Feldmanis kā garīgais tēvs mums, saviem garīgajiem dēliem, deva teoloģisku un emocionālu vienotību. Viņa autoritāte bija neapstrīdama, un paklausība viņam uz vārda – pašsaprotama. Paklausība notika nevis īpaši zemojoties viņa priekšā, bet gan dabiski – viņš taču ir Dieva kalps, un viņa pieredze un svētība nāks mums tikai par labu. Kā garīgais tēvs viņš vienoja arī mūs, brāļus, savā starpā. Mēs visi smēlāmies no viņa dzīves gudrību, Kristus mierinājumu, iepriecinājumu un spēku. Mēs visi pulcējamies ap viņu. Domājot par Profesoru, nāk prātā Dieva vārds no apustuļa Pāvila 1.vēstules korintiešiem: "Dzenieties man pakal, tā, kā es Kristus!" (1.Kor. 11:1)

Dvēseļu kopējs un tēvišķā rūpība

Pēc privātās grēksūdzes viņš allaž pateicās par viņam dāvāto uzticību un norāja, ka nedrīkst liturģiju "telegrafēt"; runāt liturģiju nozīmē to pasniegt ar izjūtu.

Liturģijā viņš bija atturīgs un noraidīja izskaistinājumus un kuplīnājumus. Dievkalpojums pats par sevi ir skaists un nopietna lieta, un nav pilnīgi nekādas vajadzības to kuplīnāt ar dažādiem priekšnesumiem. Ja kāds koris nav mūziķi vēlējis sniegt dievkalpojumā savus priekšnesumus, tad tiem ierādīja vietu vai nu pirms dievkalpojuma, vai arī pēc (pirms vai pēc liturģijas).

Mācītājs Roberts Feldmanis

atteicies dot jebkādu mājienu vai norādi.

Atceros, viņš tēvišķās dusmās iedegās par dēlu paviršību, kas ar straujumu grib visu ātri padarīt. Viņam likās, ka tādējādi trūkst precizitātes un rūpības.

Reiz pēc privātās grēksūdzes viņš sacīja: "Ja man arī būtu miesīgā veidā tādi dēli kā jūs, es nezinu, vai es būtu laimīgāks kā tagad, redzot jūs – garīgos dēlus."

Mudinājums uz izglītību

Profesors bieži saviem dēliem, runājot par viņu nākotnes plāniem, teica: "Šaujiet savas bultas tālāk, t.i., nestādiat sev mazus mērķus, bet lūkojiet uz lielākiem un augstākiem!"

Reiz viņš nostādīja kādu no jaunajiem dēliem visu priekšā un sacīja: "Neizdaliet šo zeltu sīknaudā, bet lieciet to visu bankā, lai tas nes lielus procentus; t.i., nevajag pieķerties daudzām, dažādām un šķietami nozīmīgām lietām, bet visu savu spēku vajag ieguldīt kādā vienā augstākā mērķī." Viņš bieži atgādināja: "Dēli, mācieties valodas! Valodas zināšana ir kā spārni. Kad tu iemācies kādu vārdu, tas ļauj tev nedaudz pakustināt spārnus, līdz beidzot vari tos atvēzēt un pacelties debesīs." Īpaši viņš uzsvēra vācu valodas nepieciešamību un pārākumu pār angļu valodu. Atminos arī vairākkārt atkārtotu pamācību: "Esiet draugos ar ģeogrāfiju, iepazīstiet karti!"

Liturģis

Viņš mācīja mums, ka liturģija ir jādzīvo. Kādā no savām Bībeles stundām viņš lika dēliem lasīt priekšā introitu un norāja, ka nedrīkst liturģiju "telegrafēt"; runāt liturģiju nozīmē to pasniegt ar izjūtu.

Liturģijā viņš bija atturīgs un noraidīja izskaistinājumus un kuplīnājumus. Dievkalpojums pats par sevi ir skaists un nopietna lieta, un nav pilnīgi nekādas vajadzības to kuplīnāt ar dažādiem priekšnesumiem. Ja kāds koris nav mūziķi vēlējis sniegt dievkalpojumā savus priekšnesumus, tad tiem ierādīja vietu vai nu pirms dievkalpojuma, vai arī pēc (pirms vai pēc liturģijas).

Liturģijā nav vietas teatrālismam, jo teātris ir neīsts, tajā tēlo, bet dievkalpojumam ir jābūt pildītam ar īstumu. To mēs nevis noskatāmies, bet izdzīvojam.

No viņa mācījos arī tādu tradīciju kā pirms Vakarēdiena dievkalpojuma neēst brokastis, ieturot tādējādi gavēni. Kafija gan esot jāiedzer, lai organismā pēc nakts guļas sāktos visi vajadzīgie procesi, bet brokastis paēd pēc dievkalpojuma. Šajā lietā Profesors bija īpaši noteiktis. Jautāju, kā lai ietur šo gavēni tie, kam ir gremošanas problēmas, piemēram, gastrīts. Viņa atbilde bija, ka Dievs var arī to dziedināt.

Teologs un profesors

Latvijas Universitātē Teoloģijas fakultātē klausījos Profesora lasītās lekcijas Baznīcas vēsturē. Tās bija sārtīgas un bagātas, īpaši tad, kad viņš atlika malā savu kompendiju (precīzos skaitļus un faktus) un sāka runāt no sevis, tad arī mēs nemaz tā nevarējām to pierakstīt – bija jālūkojas uz viņu un jābauda stāstījums. Viņa prasība (arī dēlus mācot) bija korekts un precizitāte. Vienmēr ir jābūt skaidriem vēsturiska rakstura jautājumiem – kas? kur? kad?

Viņš bija luteriskās baznīcas patriots un asi kritizēja gan Romas katoļu baznīcu, gan pravoslavus (tā viņš sauca pareizticīgos). Par tiem, kas konvertējās no luterāņiem uz katoļiem, viņš reiz sacīja: "Viņi nezina, ko viņi zaudē. Viņi zaudē savu evaņģēlisko brīvību."

Kad mūsu baznīcā sāka aktivizēties harismātiskās vēsmas, vaicāju viņam, kā uz tām būtu jālūkojas. Profesors sacīja: "Dievs vienmēr parādās orgānālīzdevumā. Viņš ir pietiekami bagāts, lai Viņam nevajadzētu atkārtoties." Tas tika sacīts par runāšanu mēlēs, dziedāšanām un citām pirmbaznīcas harismātiskajām dāvanām.

Viņš noraidīja arī emocionālā teoloģijā. Emocijas ir svārstīgas un nepastāvīgas, bet ticība ir kas pastāvīgs, kas lielāks par mūsu izjūtām. Ticībai tuvāk drīzāk stāv griba, nevis emocijas.

Viņa lekcijās un Bībeles stundās allaž bija ieslēgts viens vai vairāki diktofoņi, lai nepalaistu garām vērtīgos vārdus. Profesors bija tik spoža un izcila personība, ka man, toreiz vēl jaunam un nepieredzējušam zēnam, tā nebija īsti saskatāma. Vērgu mani darīja daudzو sabiedrībā godāto cilvēku (gan latviešu, gan ārzemnieku) milzīgā pietāte un bijība pret viņu. Tas signalizēja: viņa ir kas liels, ko tu vēl neredzi, bet gan arī tu ieraudzīsi! Viņa klātbūtnē viss bija tik vienkāršs, dabisks un sirsnīgs – tikai palūkojoties ar distanci, varēja samantīt izcilo

(Turpinājums 4. lpp.)

(Turpinājums no 4. lpp.)

personību. Patiesi ir vācu valodas pasniedzēja Miervalža Vanaga savulaik sacītie vārdi: "Reiz mēs būsim lepi ar to, ka esam viņu pazinuši un esam klausījušies viņa lekcijas."

Humora izjūta

Viņam piemita īpaša humora izjūta. Reiz manā rīcībā bija nonākušas vairākas teātra bijetes, un es piedāvāju tās Profesoram – vai viņš, būdams inteligēns cilvēks, nevēlētos apmeklēt teātri? Tad viens no brāļiem man pačukstēja: "Tūlīt tu dzirdēsi, ko viņš par to domā!"

Viņa atbilde bija humora pilna un trāpīga – gandrīz visos teātra gabalos esot viens un tas pats saturs. Sākumā ir medus pods, kurā vēlāk iemet mēslu pikuci. Un tad visu atlikušo laiku mēģina šo mēslu pikuci izķeksēt no poda. Un ir divējādas beigas – labas vai sliktas, atkarībā no tā, vai izdodas to pikuci izķeksēt vai ne.

Profesoram nepatika arī svečtīšu spraušana un dedzināšana bērēs pie kapa. Kādā mācītāju konferencē viņš sacīja: "Tie uztaiša kapu un tad – kā tādā tortē – sasprauž iekšā svečītes!" Šī replika zālē izraisīja smieklu jūru.

Dievs bija svētījis viņa runu, un likās – lai ko Profesors stāstītu, tas vienmēr sniedza celsmi un ticības stiprinājumu. Pat tad, kad viņš stāstīja par kulināriju, par augiem vai suņiem, – visi šie nereliģiskie stāsti stiprināja ticību, lai arī cik tas liktos pārsteidzoši un nesaprotami. Kāds suns (Katlakalna baznīcai blakus esošajās mājās) viņam bijis īpaši liels draugs. Viņš šim lielajam "lācim" ielicis roku mutē. Tas nav kodis, bet uztvēris to kā draudzības žestu un sācis lielā priekā skriet uz rīņķi savā iežogojumā.

Kulinārs

Viens no viņa hobijiem bija kulinārija. Katlakalna baznīcas talkās viņš vārīja zupu, visiem tā likās brīnumgarda. Viņš stāstīja mums, kā pagatavot skābputru, griķus ar žāvētu gaļu, omleti un citus ēdienus. Ir palicis atmiņā arī viņa izteiciens par pīrādžiņiem – tie modernie pīrādžiņi esot tādi, ka tur nevar noķert nevienu speķa gabaliņu. Pīrāgam ir jābūt tādām, lai taču var just, ka tas ir speķa pīrāgs, nevis mīkla vien.

Dabas mīļotājs

Viņa aizraušanās bija retie un īpašie stādi – tā pie Katlakalna baznīcas ir izveidojusies viena no ievērojamākām augu kolekcijām Latvijā. Var jau būt, ka tā bija sava veida viltība padomju laikos. Reto augu dēstījumi, iespējams, deva arī pasargājumu baznīcas ēkai. Komunisti nebūtu tik viegli varējuši tur ierīkot, piemēram, noliktavu vai ko tamlīdzīgu, jo nedrīkstētu taču postīt šos īpašos augus. Katlakalna baznīca padomju laikā nekad nav bijusi slēgta.

Taču visdrīzāk šie augi bija viņa īpaša mīlestība uz Dieva radības skaistumu un daudzveidību. Arī tad, kad "apsargāšana" vairs nebija aktuāla, viņš turpināja rūpēties

par saviem lolojumiem un tos mīlēt. Par šo mīlestību liecināja arī varenā kaktusu kolekcija viņa dzīvoklī Mežaparkā.

Jāpiemin arī Profesora aizraušanās ar lielajiem laukakmeņiem. Katlakalnā tie sagaida baznīcā nācējus ar cēlumu un majestāti. Tos ir atradis, sarūpējis un sagādājis Profesors.

Dzelonis viņa miesā

Viņa "dzelonis" miesā bija slimā kāja – atvērusies brūce, kas ne par ko negribēja dzīt. Viņš bija izstaigājis dažādus ārstus, gulējis slimnīcā, bet brūce nedzija. Bija laiks, kad no Gaiļezera vedu viņam speciālu sālsūdens šķīdumu, ar ko apmazgāt brūci. Viņš mani bieži acināja palīgā pie brūces apkopšanas. Viņš priecājās un rādīja – ka, lūk, pušums paliekot mazāks un tiecoties savilkties un sadzīt. Bet tā arī līdz galam tas nekad nesavilkās. Tikai daudzus gadus vēlāk izrādījās, ka bijusi uzstādīta nepareiza diagnoze. Visu laiku tika dziedēta āda un audi, bet vaina patiesībā bija nepietiekamajā asinsritē. Šo brūci, kā Profesors pats stāstīja, viņš bija dabūjis, reiz staigājot pa jūrmalu kailām kājām. Kāpās kāda no asajām zālēm iegrieza nelielu brūcīti. Tā nedzija, bet izpletās un pavadīja viņu ilgus gadus. Tomēr viņš gāja visur, kur vajadzēja, un nemitējās strādāt.

Un vēl...

Reiz, pīrtojoties viņa māja pagrabstāvā, jautāju, kādēļ viņš nav apprecējies. Viņš atbildēja: "Cilvēki jau dažādi runā un spriedelē, it kā daudz ko saprastu. Bet tās visas ir muļķības. Es gribēju Dievam kalpot ar nedalītu sirdi. Kas ir precējies, tam jābūt par mājās lietām – lai patiktu sievai, un viņa sirds tad ir dalīta. Es gribēju kalpot Dievam ar nedalītu sirdi."

Viņam patika agrie rīti. Astoņi no rīta – man tas likās ļoti agri, bet viņam tā jau bija sākusies diena. Reiz viņa telefona zvans mani izcēla agrā rītā no gultas. To sapratīs, viņš sacīja: "Nenoguli rītus, citādi tu nekad nevarēsi sakārtot savu dzīvi!"

Ir jāpiemin arī viņa augstā un cieņpilnā attieksme pret sievietēm, īpaši – pret mācītāju sievietēm. Viņš bieži pamācīja arī viņas, norādot, ka arī viņas kalpo Dievam. Laba sieva ir kā svaigs gaiss, kā tīrība. Pašu par sevi to nejut un pieņem kā pašsaprotamu. Bet, ja gadās nonākt sasmakušā gaisā vai netīrībā, tad gan novērtējam tīrības un svaiguma dārgumu.

Nobeigumam

Pirmā brīdi liekas, ka atmiņu par Profesoru nav daudz, jo neko jau tādu īpašu, varonīgu viņš nedarīja, bet viss bija tikai pašsaprotama kalpošana Dievam. Bet vajag tikai sākt šķetināt atmiņu pavedienu, lai rastos atmiņas vēl un vēl, un vēl... Tas vēlreiz apliecina to, cik ļoti daudz mūsu garīgais tēvs mums ir devis. Lai Kristus mielo viņa dvēseli!

(Pārņemts no www.robertsfeldmanis.lv)

2010. gada februāris

Atlikums uz 1. februāri	20 108,06
IENĀKUMI	
Ziedojumi: no kolektēm	1 340,79
draudzes nod.	151,30
diakonijai	83,44
vispārējai lietošanai	140,-
Par īri – no N. Klēfelda	10,27
Mērķa ziedojums kājceliņa ierīkošanai	10,-
KOPĀ	1 735,80
IZDEVUMI	
Saimnieciskie	162,16
Algas	991,45
Ienāk. nod.	279,49
Soc. nod.	462,14
Lattelekom pakalpojumi	9,30
Latvenergo pakalpojumi	680,04
Swedbankas pakalpojumi	9,80
Mega Apsargs	24,20
Nekustamā īpašuma nod.	48,92
DIAKONIJA – pabalsti	55,-
KOPĀ	2 722,50

2010. gada marts

Atlikums uz 1. martu	19 721,36 Ls
20 189,50 EUR	
IENĀKUMI	
Ziedojumi: no kolektēm	1 234,70
draudzes nod.	235,50
vispārējai lietošanai	140,-
diakonijai	113,33
Avansa atmaksa (I. Auseklis)	200,-
Mājokļu vides dep. (elektrība kapiem)	618,67
KOPĀ	2 542,20
IZDEVUMI	
Saimnieciskie (logi, logu rokturi, BDA)	916,71
Algas	1 123,49
Ienāk. nod.	313,59
Soc. nod.	513,08
Avanss diakonijai	40,-
Lattelekom pakalpojumi	8,89
Latvenergo pakalpojumi	269,95
Swedbankas pakalpojumi	9,60
Mega Sargs	48,40
DIAKONIJA – pabalsts	70,-
citi izdevumi	40,15
KOPĀ	3 353,86

2010. gada aprīlis

Atlikums uz 1. aprīli	18 909,70
20 189,50 EUR	
IENĀKUMI	
Ziedojumi: no kolektēm	1 856,17
draudzes nod.	257,-
vispārējai lietošanai	140,-
diakonijai	251,18
Mērķa ziedojums BDA	3,59
Īrnieku iemaksa par ūdeni	21,72
KOPĀ	2 529,66
IZDEVUMI	
Saimnieciskie (balkona margas, logs, palodzes)	1 260,55
Algas	1 123,49
Algas par līgumdarbiem	400,-
Ienāk. nod.	313,59
Soc. nod.	513,08
Avanss materiālu iegādei (K. Lācim)	200,-
Lattelekom pakalpojumi	11,-
Latvenergo pakalpojumi	225,13
A/S Swedbak pakalpojumi	10,20
Mega Sargs	24,20
LMF (ziedoj. R. Feldmaņa gr. "Latvijas baznīcas vēsture" izdošanai)	250,-
DIAKONIJA – pabalsts	50,-
KOPĀ	4 381,24
Atlikums uz 1. maiju	17 058,12
20 189,50 EUR	

Lūdzām dziedināt slimību, Kristus dziedināja dvēseli

Guntara Baikova saruna ar taizemietī Varunai Čurnai jeb vienkārši – Simu

Indija, Birma... tā pamazām virzāties dienvidaustrumu virzienā. Nākamā mūsu ceļā ir Taizeme – viens no pasaulē iecienītākajiem tūrisma galamērķiem. Brīnumkaista zeme ar plašām pludmalēm, daudzveidīgu dabu un – kas varbūt ir mazliet biedējoši mūsu platuma grādu iedzīvotājiem – ar vidējo gaisa temperatūru +35...+40°C gandrīz cauru gadu. Bet, kā vietējie jokojoņot mierina, esot jau arī ziema, kad temperatūra nokrīt līdz pat +25...+20°C grādiem; tā gan turpinoties tikai kādas pāris nedēļas.

Taizeme ir izteikta budistu zeme: no apmēram 64 miljoniem iedzīvotāju apmēram 4% ir islāmīticīgie, kristiešu ir mazāk nekā 1%. Tā kā kristiešu Taizemē procentuāli ir tik maz, varam uzskatīt par lielu veiksmi iespēju sarunāties ar vienu no viņiem.

Guntars. Vai tu varētu mūsu lasītājiem mazliet pastāstīt par sevi?

Sima. Mans vārds ir Varunai Čurnai, šeit gan visi mani sauc par Simu. Esmu ķīniešu izcelsmes taizemietie trešajā paaudzē. Man ir septiņi brāļi un trīs māsas, ģimenē esmu jaunākā. Esmu augustis, ja tā var teikt, divu Austrumu reliģiju un kultūru krustpunktā. Mani senči bija ķīnieši, viņi centās dzīvot pēc konfuciānisma [Ķīnas vadošā reliģija, ko gan precīzāk būtu saukt par dzīves māku. – G.B.] principiem, bet, tā kā viņi dzīvoja Taizemē, tad par savu reliģiju bija pieņēmuši budismu. Varētu pat sacīt, ka esmu no vides, no kuras nonākt pie Kristus ir patiešām grūti. Konfuciānismā vecāku godāšana ir viens no pamatākmeņiem. Ja tu nepaklausi vecākiem un pievērsies citai reliģijai, tad tevi uzskata par "nepateicīgo" – par tādu, kas noniecinājis vecāku pūles un pagriezis viņiem muguru. Savukārt budisms Taizemē ir daļa no ikdienas un lielā mēra nosaka visas sabiedrības dzīvi.

Guntars. Kā tas izpaužas?

Sima. Plašos vilcienos runājot, budisms ir tāda pamatīga "labo darbu" reliģija. Tas ir par to, ko man darīt, lai man nākamajā dzīvē klātos labi. Viens no labajiem darbiem ir mūku barošana. Mūki paši nedrīkst strādāt, paši nedrīkst gatavot ēdienu, tādēļ viņiem pilnībā jāpārteik no apkārtējo zēlastības. Tā nu katrā namā

sievietes no rīta nelielā traukā sagatavo ēdienu un stāv un gaida, kad parādīsies mūks. Mūks nāk ar savu lielo grozu un savāc šos pārtikas ziedojumus. Kad esi iedevis savējo, tu esi izdarījis "labu darbu" un tev ir pamats pašauties, ka nākamajā dzīvē ar tevi viss būs labi, tu nepiedzimsi par peli vai vardi.

Reizi nedēļā budisti dodas uz templi. Tur viņi ziedo naudu, ēdienu vai drēbes – kas nu kurā gadījumā tempļa iemītniekiem vairāk vajadzīgs. Kad viņi ir atnesuši savu ziedojumu, tad mūki pateicībā var aizlūgt par mirušajiem tuviniekiem, lai arī tiem labi klātos. Aizlūgšanas gan notiek svētajās valodās – bali vai sanskritā, tā nu klausītāji parasti neko daudz par aizlūgšanu saturu nezina.

Sima ar vīru un dēliem

Guntars. Cik esmu lasījis, rietumniekiem parasti paliek iespaids, ka austrumnieki, tajā skaitā noteikti arī taizemieši, ir ļoti mierīgi, laipni un patīkami ļaudis. Ja vēl var vērot šādus rituālus kā rūpes par mūkiem, tad var jau arī saprast šādu uzskatu.

Sima. Jā, varētu sacīt, ka budisti ir ļoti jauki, ļoti labi cilvēki. Ja kāds iet pa ielu un ierauga mūku, tad ir pieņemts apstāties un paklanīties viņam. Cieņas izrādīšana ir daļa no kultūras. Taču tajā pašā laikā viņiem jau nemaz nav izvēles – ja neesi labs, tad nākamajā dzīvē piedzimsi par kādu neradījumu un nekas cerīgs tevi nesagaida.

Es teiktu, ka budistu labā uzvedība pēc būtības atšķiras no kristiešu labās uzvedības. Kristieši cenšas dzīvot dzīvi pēc Radītāja iedibinātās kārtības pateicībā par atjaunotām attiecībām ar Dievu; budistiem tas ir dzīvesveids, kas jādzīvo ne vien tādēļ, lai nopelnītu labu nākotni, bet arī – lai izbēgtu no

sliktās. Vienlaikus tā ir tikai ārēja čaula; budisms necer, ka cilvēka sirds mainīsies, tas pat nav vajadzīgs, ja vien dari, kas pēc budisma uzskatiem ir nepieciešams. Melot un krāpt arī budismā ir peļami, tomēr Taizeme aizvien ir viena no visvairāk korumpētajām valstīm pasaulē. Alkohola lietošana budismā arī tiek uzskatīta par nelāgu paradumu, bet tajā pašā laikā tieši šobrīd – kad mēs te runājamies – Taizemē svin Jauno gadu [no 13. līdz 15. aprīlim. – G.B.], un ko gan visi dara pēc tempļa apmeklēšanas? Jā, pāris dienas tā krietnāk iedzer. Tā ir tāda uzdzīvošana valsts mērogā. Tāpat arī vēl kāda zināma lieta – lai arī laulība būtu jātur augstā godā, tomēr Taizeme ir viena no seksa tūristu iecienītākajām valstīm.

Guntars. Hmm, interesanta kombinācija: valsts ar daudz mūkiem un plaukstošu prostitūciju.

Sima. Starp citu, mūki jau mums ir tikai vīriešu dzimtes. Sievietes Taizemē nemaz nevar kļūt par mūķenēm. Ir iespējams doties uz Šrilanku un tur tik ievestai mūķeņu kārtā, bet Taizemē tāda prakse netiek pieļauta. Tas vēl nav viss. Ir vēl citas lietas, kas man, vēl mazai esot, šķita nepareizi. Piemēram, tikai vīrieši var sasniegt nirvānu [svētlaimes stāvoklis budismā, kurā visas vēlmes un ciešanas izzūd – G.B.]. Kāda netaisnība! (Smejas.)

Turklāt vīriešu dzimtes pārstāvjiem ir vēl kāda pievienotā vērtība. Ja jauns vīrietis, sasniedzot 21 gada vecumu, kļūst par mūku, viņš nodrošina saviem vecākiem daudz labāku dzīvi gan pēc nāves, gan arī nākamajā dzīvē. Un, starp citu, nav jau nemaz jāklūst par mūku uz ilgu laiku, pietiek kļūt par mūku kaut vai uz trīs mēnešiem. Tā nu vecāki ir daudz priecīgāki, ja piedzimst dēls, nevis meita, un ir saprotams, kāpēc pāriešanu citā ticībā budistu vecāki uzskata par tik lielu pārkāpumu – ja nu gadījumā dēls kļūst par kristieti, tad taču viņš nestājas mūku kārtā un vecākiem visa "svētība" iet secen.

Guntars. Interesanti, ko gan viņi tādu dara šos trīs mēnešus, ka viņu vecāki par to saņem šādu balvu?

Sima. Neko īpašu. Dzīvo kopā ar citiem mūkiem, valkā mūku drēbes, mācās vienkāršākās lūgšanas, ēd mazliet pieticīgāk. Parasti mūki ēd divas reizes dienā, bet tie, kas (Turpinājums 6. lpp.)